

နက္ခတ်

ထာဝရ

အူငယ်ချင်းသို့

ထာဝရသူငယ်ချင်းသို့ ...

စ-ဆိုး

မေသော် ညအိပ်ကာနီး လိုင်းသုံးနေရင်းက cb မှာ စာဝင်လာသည်။ ။
ကလင် ... ကလင် ... ကလင် ... ။

ဒုက္ခပဲ ... ဘယ်က ငကြောင်တွေလဲ မသိဘူး ... ။

Video ... file လေး တစ်ခု ပြီးတော့ ဓာတ်ပုံတွေ ... ။

"အား ... အား ..."

အလန့်တကြား အော်ဟစ်မိရင်း လက်ထဲကဖုန်းပင် လွတ်ကျသွားရသည်။ ။

သရဲပုံတွေ ... ပြီးတော့ လျှာကြီးတန်းလန်းနှင့် ... ကြောက်မက်ဖွယ်ပုံတွေ ... ။

ကြောက်လန့်တကြား အခန်းထဲက ... မီးခလုတ်ကို ပြေးဖွင့်မိသည်။ ။

အမေတို့ က ... အောက်ထပ်မှာ ... မိမိ ... အပေါ်ထပ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ... ။

ထိုစဉ် ... ဖုန်းဝင်လာသည်။ ။

ကြောက်နေတဲ့ ကြားက ဖုန်းကိုင်မိသည်။ ။

"ဟဲလို ..."

"ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ... ဟား ... ဟား ... ဟား ..."

အူ ... ဂူ ... ဂူ"

"အား ..."

အော်ပြီး ... ငိုမိသည်။ ။

"အီး ... ဟီး ... ဟီး ..."

သူရဲခြောက်သံတွေ ... ခွေးအူသံတွေ ... ဖုန်းထဲကပင် လာခြောက်လှ
နဲ့ နေသည် က ဘယ်သူမှန်းမသိ ... ။

ပုသိမ်မြို့၏ ... ဆောင်းတွင်း ... အေးစိမ့်စိမ့်မှာ ပင် ... ချွေးတွေက ရွဲ
နစ်နေပြီ ... ။

"ဟဲ့ ... မိသော် ... ငိုနေတာလား ... ငါပါဟ ... ငါပါ ... နင်ကလည်း ..
. အသဲငယ်လိုက်တာဟာ ... စတာကို ... ငါက ချစ်လို့ စတာ ..."

"အဟင့် ..."

တစ်ချက်ရှိုက်ရင်း ...

မေသော် ... ဖုန်းကိုယူကာ ဆဲပစ်လိုက်သည်။ ။

"မသာ ... သေနာကျ ... ငါတို့ အိပ်ပျက်မှ ... နင်ကစား ဝင်အပ်ပျော်
တာ ... ဟုတ်လား ... လူကကြောက်ပါတယ်ဆို နင်က အခုလို နာနာလုပ်
... သိလား ... တွေ့မယ် ... ကျောင်းကျရင် ... နင်သေဖို့ သာပြင် ... မသာ
လေး ..."

ငနဲသားက ... မနာတဲ့ အပြင် သီးချင်းတောင် ဆိုလိုက်သေးသည်။ ။

"အိုး ... ကျွန်တော့်မမ ... ပုသိမ်သူ ... သူဖင်မှာ လည်း ဝဲတွေထူ"

"မသာလေး ..."

"နင့်တို့ ပုသိမ်သူတွေက ... ယဉ်ကျေးတယ်ဆို ... ဆဲတာ ကလည်း ... ရုပ်ကလေးနှင့်တောင် မလိုက်ဘူး ... ငါ ... ဟိုကောင်တွေကို ... လိုက်စ လိုက်ဦးမယ် ... တာတာ သူငယ်ချင်းလေး ... အိပ်တော့ ..."

ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ခင် ... ဖုန်းချသွားသည်။ ။

နေလင်း ... ။

အဲဒီကောင်က ... ငါးမွှေးထိုး ... သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ ... မျက်နှာ အပြောင်ဆုံး ... အစအနောက်အသန်ဆုံး ... သဘောကတော့ ကောင်း ရှာပါသည်။ ။

သူစတာက တစ်ခါတလေ ... တော်တော်ဆိုးသည်။ ။

တစ်ခါလည်း ... သူငယ်ချင်း ... ကျော်သိုက် ... အဖေဆုံးလို့ ဆိုကာ ..
. ကျောင်းထဲမှာ ... နာရေးကူငွေ လိုက်ကောက်ပြီး နောက်နေ့ ... ကျော် သိုက်က ... အခုနေ့က ... နေမကောင်းလို့ ... ခွင့်ယူထားသည်။ ။

ကျော်သိုက် ကျောင်းရောက်တော့ ... ဆရာမက ...

"သား ... အဆင်ပြေလား ... အားမငယ်နှင့်နော် ... ဆရာမတို့ ရှိတယ် ..."

ဪ ... ငါ့ဆရာမက ... ငါ့ကို ချစ်ရှာသားပဲ ... ။

ပြီးပြီးချင်းပဲ။

"ဟုတ်ရပါတယ် ဆရာမ ... အဆင်ပြေပါတယ် ... သက်သာပါတယ် ..."

ပြန်ဖြေလိုက်၏။

ဆရာမက ... သူ့ကို ... သနားကရုဏာ မျက်လုံးလေးတွေနှင့် ကြည့်သည် ။

"ခွင့်ယူမလားသား ... စိတ်ပြေလက်ပျောက်ပေါ့ ... ဆရာမ ပြောပေးမယ်လေ ..."

အလိုက်အထိုက်ပင် ...

"ရပါတယ် ဆရာမ ..."

"အေးအေးသားလေး ... အကူအညီ လိုအပ်ရင် ပြောနော် ..."

ကျော်သိုက် ... တစ်ခုခုတော့ မူမမှန်သလို ခံစားရသည် ။

ဆရာမတွေ ... ဆရာတွေက ... သူ့ကို ဝိုင်းအားပေး နေကြသည် ။

တိုးတိုးလေးတွေ ... ပြောနေကြသည် ။

တိုးတိုးလေးပြောတော့ ... ကိုယ်မကြားမိ ... ။

သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ... ချိန်းထားတဲ့ ... မုန့်ဆိုင်ရောက်တော့ ... နေလင်းက လွဲလို့ ... လူစုံနေသည် ။

မေသော်၊ အိအိခင်၊ ခင်မောင်ထွန်း ...၊ မြဖူးငုံ ... ပြီးတော့သူ ... ။

"ကျော်သိုက်လာကွာ ... ငါစိတ်မကောင်းပါဘူး သူငယ်ချင်းရယ် ..."

ဒါပေမဲ့ ဘယ်လို အားပေးရမှန်း မသိဘူး ..."

ခင်မောင်ထွန်းက ... စကားစပြောသည်။ ။

ပထမနှစ်မှ ... စသိကြပေမဲ့ ... သူတို့ အဖွဲ့ ... အတွဲညီကြသည်။ ။

မေဂျာတူ ... သူငယ်ချင်းတွေ ... ။

မေသော်တို့ လည်း ... မျက်နှာမကောင်း ... ။

သူနားမလည်တော့ ... စိတ်ရှုပ်လာသည်။ ။

"နင်တို့ ... ဘာတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲ ... ဟင် ... ငါတို့ ဘာလို့ အား ပေးနေကြတာတုန်း ..."

အော်မိသည်။ ။

"ဟယ် ..."

အိအိခင်က ... ကလေးစိတ် ... ပက်ခနဲ ပြန်ပြောသည်။ ။

"မသာလေး ... နင့်အဖေဆုံးတယ်ဆိုလို့ အားပေးတာလေ ... ငါတို့ ... နာရေးကူငွေ ထည့်ထားတဲ့ မျက်နှာမှ မထောက် ..."

"အင် ... ငါ့အဖေ ... ရုံးသွားတယ်လေ ... နေကောင်းတယ်လေ ... ဘာလို ဆုံးရမှာ တုန်း ..."

နားမလည်စွာ ပြန်ပြောမိတော့ ... မြူးငုံက ...

"ဟင် ... ဒါဆို ... မနွေက ... နေလင်းက ... နင့်အဖေဆုံးလို့ ဆိုပြီး ... အလှူငွေ လိုက်ကောက်တယ်လေ ... ဒါဆိုဒီကောင် ... မွေသွားတာပေါ့ .
.."

"တွေ့မယ် ..."

သူငယ်ချင်းတွေ ... ဆိုင်ကယ်တဝိုင်း ... နှင့် ... ကျောင်းထဲ ပတ်ရှာ
ပေမဲ့ မတွေ့ ... ငနဲသားက ပျောက်ချက်သား ကောင်းနေသည်။ ။

ရလာတဲ့ ငွေတွေကို ... လိမ္မော်ရည် ... တစ်ယောက်တစ်ခွက် ... ဝယ်
တိုက်ပြီး ... ပိုတာကို ... ကျောင်းရန်ပုံငွေ ထည့်ပစ်လိုက်တော့ ... ဆရာ/
ဆရာမတွေလည်း ... အပြစ်မပြောသာ ... ။

ကျော်သိုက်ကတော့ ... တရားရူး ... တရဲရဲနှင့် ... တွေ့မဲ့ တွေ့တော့လ
ည်း ... ပုသိမ်မြို့မ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ... သင်္ဃန်းဝတ်ကြီးနှင့် သွား
တွေ့သည်။ ။ ထိုင်ရထရမလို ဖြစ်နေစဉ် ... ။

ကျောင်းထိုင် ဆရာတော်ကြီးလည်း ... မြင်နေသည် မို့ ...
အောင့်သက်သက်နှင့် ကန်တော့ကြသည်။ ။

အိအိခင်က ... ကန်တော့ရင်း ...

"ဖြုတ် ..."

"အား ..."

နေလင်းက ... အော်တော့ ... အိအိခင်က ရယ်နေသည်။ ။

လက်ထဲမှာ က ... ခြေသလုံးမွေးတွေ ... အပြုလိုက် ... ။

ခင်မောင်ရင်ကတော့ ...

"အရှင်ဘုရား ... ဘယ်နှရက် ဝတ်မှာ တုန်း ဘုရား ..."

"မသိသေးဘူး ဒကာကြီး ..."

"မေးချင်လို့ မေးတာ မဟုတ်ဘူး ... ဘုရား ... တစ်သက်လုံး မဝတ်
မှာ စိုးလို့ ... မေးတာ ... ပြန်မလာပါနှင့် အရှင်ဘုရား ... မ လာလေ ...
တပည့်တော်တို့ စိတ်ချမ်းသာလေပဲ ..."

ခပ်ရွတ်ရွတ် ... ပြောမိသည်။ ။

"မြဖူးငုံကတော့ ...

"အရှင်ဘုရား ... လူထွက်လာမှ တွေ့မယ်ဘုရား ..."

ပြီးပြီးလေး ကျိန်းလိုက်သည်။ ။

ကျော်သိုက်ကတော့ ...

"အရှင်ဘုရား ... ဝဋ်မလည်ပါစေနဲ့ ဘုရား ..."

လို့ ... စိတ်တိုတိုနှင့် ပြောမိသည်။ ။

နေလင်း ... မျက်နှာလေး ... ငယ်သွားသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ ... ဘယ်သူမှ မသိခင် ... ပြန်တည်ထားလိုက်သည်။ ။

ဖြမယ် ... စိတ်ကူးတာ ... မဖြခဲ့ရတော့ ... ပွစိပွစိ ပြောရင်း ... ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ။

နေလင်းကတော့ ... ပုတီးကြီးစိပ်ရင်း မျက်လွှာချကာ ... လူအမြင်ကပ်အောင် ... ဂိုက်ပေးနေရင်း ကျန်ခဲ့လေတော့သည်။ ။
